

Oznaka Akakija Akakijeviča Bašmačkina

Akakij se je rodil okoli 23. marca v Petrogradu, kjer je kasneje živel vse svoje življenje. Delal je kot titularni uradnik v neki pisarni, kjer je vsak dan prepisoval akte za druge uradnike. Bil je *»dosmrtni uradnik za prepisovanje aktov«*. Drugi sodelavci, ki so delali z njim ga niso spoštovali, kaj šele da bi bili prijazni. Marsikdaj so ga zbadali zgolj zaradi njegovega izgleda in njegove čudne osebnosti. S svojim glasom in izrazom na obrazu je znal v človeku zbuditi slabo vest in sočutje. Živel je za svojo službo, vsakdan mu je potekal po ustaljenem urniku. Nekateri pravijo, da se je ob prepisovanju spisov posebej ustavil pri določenih črkah, se nasmihal in jih napisal s posebno ljubeznijo. Če mu je šlo kdaj kaj navskriž se je popolnoma zmedel in ni vedel kako naprej. Bil je povprečen človek s povprečno plačo. Živel je v predmestju kjer ni bilo posebno bogatih ljudi. Vsak večer je utonil v spanec v pričakovanju, kaj bo prepisoval naslednji dan v službi.

Ko se je moral nekega dne, po nasvetu krojača odreči svojemu staremu 'kapotu', to zanj ni bila lahka stvar. V pričakovanju na svojo dragocenost so se mu, v ironičnem smislu, v glavo prikradle, zanj nore ideje, *»Oči so se mu včasih ukresale, po glavi so mu zarojile nadvse predrzne in hrabre misli: kaj, če bi ovratnik res podložil s kunjim krznom?«* Bil je zelo občutljiva oseba ki se ni znala postaviti zase. Nikoli ni hodil na večerne zabave, *»Nihče se ni mogel pohvaliti, da bi kdaj videl Akakija v kakršnikoli večerni družbi«*. Kadar je govoril o kakšni stvari se je največ izražal z besedami ki kratko malo niso pomenile ničesar. To so bili razni predlogi in vezniki, s katerimi nikoli ni povedal stvari do konca. V njegovem nepomembnem življenju se ni dogajalo nič, in ko je dobil težko pričakovani in še težje prisluženi plašč so se Akakiju dobessedno odprla nebesa, *»verjetno je bil največji praznik v njegovem življenju ko je Petrovič le prinesel plašč«*. Možic je s svojim plaščem ravnal lepše kot z osebo. Zanj je bil nekaj nepojmljivega in že sama misel nanj ga je spravila v dobro voljo.

Bašmačkin je bil majhen možic rdečih las. Bil je pegast in imel je nekakšno čudno blede polt. Pri svojih petdesetih in več letih je bil še vedno le navaden uradnik. Živel je pravzaprav zelo bedno življenje, nihče se ni zanimal zanj, ni imel svojcev, nihče ga ni imel rad. Bil je sam zase, v življenju se mu ni pripetilo nič

zanimivega, iz bojazni pred napakami ni nikoli sprejel ponujenih izzivov, »Dobil je že povsem dokončani spis, z nalogo, da ga predela v dopis nekemu drugemu uradniku. To je Akakiju prizadejalo tako hude skrbi..., nazadnje pa rekel:»Ne morem, dajte mi raje kak akt, da ga prepisem!««. Nikoli se ni vdal nikakršni zabavi, alkohola ni niti pokusil, tudi žene si ni nikoli našel. Toda kljub vsemu je bil nekako zadovoljen s svojo usodo. Nikoli si ni niti predstavljal da bi živel drugače kot živi. Marsikdaj so ga močno prizadele ali kako drugače segle do srca povsem vsakdanje stvari. Ko ga je nekoč nahrulila *ugledna oseba* so se mu zašibila kolena in drugi ljudje so mu morali pomagati da je lahko odšel iz pisarne »...Akakijevič, ki je ves odrevenel... Kolena so mu sploh odpovedala, in če nebi v hipu pritekale sluge in ga podprli, bi telebnil na tla.«

Akakij je tudi v svojih zadnjih trenutkih življenja mislil na, zanj edino zanimivo stvar, svoj ukradeni plašč. Njegova edina želja je bila, da bi se ljudje brigali zase in da se ne bi obregovali v vsako stvar ki jo je naredil. V času ko ga je tresla mrzlica in kuhala vročina se mu je bledlo. Pravijo, da se vsakemu človeku pred smrtjo v glavi odvijajo najsrečnejši dogodki v njegovem življenju. Ta stvar v Akakijevem življenju je bil plašč.

Čeprav so Akakija vsi zasmehovali in se norčevali iz njega, ni nikomur nikoli storil nič žalega ter se je vedno brigal zase. Po pripovedovanju zgodbe naj bi Akakijev duh še po njegovi smrti strašil po Petrogradu in, nič hudega slutečim, mimoidočim naganjal strah v kosti. Pravijo da je iskal svoj plašč ter se tako hotel maščevati za to, ker so mu v življenju vzeli edino njemu drago stvar.

Junak zgodbe je bil torej le navaden človek, ki se v družbi ni znašel. Žalostno je to, da mu vsaj zgodba ni naklonila boljšega konca.